

LUCKY

Direcció: John Carroll Lynch

Guió: Logan Sparks, Drago Sumonja

Fotografia: Tim Suhrstedt

Muntatge: Robert Gajic

Música: Elvis Kuehn

Intèrprets: Harry Dean Stanton, David Lynch, Barry Shabaka Henley, Beth Grant, Yvonne Huff, Ron Livingston, James Darren, Tom Skerritt, Bertila Damas, Ed Begley

Nacionalitat: Estats Units **Idioma:** anglès, castellà

Any: 2017 **Durada:** 88 minuts

Classificació: no recomanada per a menors de dotze anys

Premis: Satellite Awards 2017: millor actor i *opera prima*. Festival de Gijón 2017, millor actor i banda sonora. Festival de Locarno 2017 Premi del Jurat Ecumènic.

L'argument: Lucky viu en una petita ciutat propera a la frontera de Mèxic, on tothom el coneix. Arribar a la vellesa no ha canviat les rutines que practica diàriament, però sí el fa reflexionar sobre la pròpia vida.

L'equip artístic i tècnic

John Carroll Lynch (Boulder, Colorado, 1963) s'estrena com a director cinematogràfic amb *Lucky*. Fins ara, s'havia dedicat exclusivament a l'ofici d'actor. Estudiant de teatre, va voltar pels Estats Units interpretant els clàssics, formant part del Guthrie Theater de Minneapolis. En certa forma, el cinema el va venir a buscar, perquè les primeres pel·lícules les va rodar prop de casa. *Dos viejos gruñones* (1993), *Beautiful girls* (1996) i especialment *Fargo* (1996), dels germans Coen, van ser filmades a l'estat de Minnesota i van permetre Lynch fer-se un lloc a la indústria. Tot i no ser un nom gaire conegut pel gran públic, és un actor versàtil i solvent, a qui els directors han acudit per interpretar papers molt diversos. Ha intervingut, per exemple, a *Cosas que perdimos con el fuego* (2007), *Zodiac* (2007), *Gran Torino* (2008), *Shutter Island* (2010) i *Doble o nada* (2012). En altres paraules, ha treballat amb Susan Bier, David Fincher, Clint Eastwood, Martin Scorsese i Stephen Frears, entre molts altres. De tots ells va anar aprenent l'ofici de director.

En sis dècades de carrera, **Harry Dean Stanton** (West Irvine, Kentucky, 1926–Los Angeles 2017) només va ser el protagonista en dues pel·lícules. En canvi, és un actor inoblidable. Des de la primera aparició en una pantalla, en 1954, és va convertir –sempre en papers secundaris– en un habitual de sèries i pel·lícules de sèrie B, sobretot *westerns*. Amb l'arribada d'una nova generació de directors a Hollywood, va rebre papers més interessants. Després d'intervenir a *La leyenda del indomable* (1967), amb Paul Newman, va ser dirigit per Sam Peckinpah a *Pat Garret y Billy the Kid* (1973), Coppola a *El Padrino II* (1974) i *Corazonada* (1981), Ridley Scott a *Alien, el octavo pasajero* (1979), Scorsese a *La última tentación de Cristo* (1988) i pel seu amic David Lynch a *Corazón salvaje* (1990) i *Una historia verdadera* (1999), entre altres. Wim Wenders li va donar el protagonisme de *París, Texas* (1984), el seu paper més recordat, on Stanton mostrà com mai la peculiar barreja de duresa i fragilitat, ironia i laconisme, que el van convertir en un actor de culte. *Lucky* –paper inspirat en la seva vida i en certa forma continuació del de la pel·lícula de Wenders– és tot un homenatge pòstum a la seva figura.

La història: Harry Dean Stanton va morir poc després del rodatge de *Lucky*, pel·lícula que reflexiona sobre l'inevitable final de l'existència. L'instint de supervivència és inherent a la condició humana. De la prehistòria al segle XVIII, l'esperança de vida amb prou feines superava els 30 anys, degut en bona part a l'elevada taxa de mortalitat infantil. Després de la Revolució Industrial, amb els constants progressos en medicina, higiene, alimentació etc., aquesta taxa va baixar molt i l'esperança de vida va créixer de forma sostinguda en els segles XIX i XX. Les xifres varien segons el sexe, les condicions materials de vida i els continents. Àfrica està a la cua, amb molts països que no arriben als 60 anys d'esperança de vida. Japó encapçala la llista, superant els 85, seguit per Espanya, Suïssa i Austràlia. En canvi, Estats Units, potència hegemònica, se situen el lloc 43. L'augment de la longevitat ha generat un debat nou: quina és la qualitat de la vida quan s'allarga? Per avaluar-ho, ara es mesura l'anomenada "esperança de vida saludable", que afegeix una necessària dimensió qualitativa a l'eterna batalla lliurada per la humanitat per a fer més llarga i millor l'existència.

CONCERT:
ZEFIRO TORNA,
AMB ENSEMBLE
MÉRIDIEN

17 | 02 | 2019 a les 19 h
Cèntric Espai Cultural

centric.elprat.cat

Ajuntament del
Prat de Llobregat

PROPERA SESSIÓ CINE CLUB
Die göttliche ordnung
(El orden divino)
de Petra Biondina Volpe

13 MARÇ
V.O.S.E. 20:00 h.
Sessions en castellà: 10 i 17 h.
Dia internacional de les dones

La
Granja
Avícola
Prat

fons
documental

19.12.18
—
16.03.19

elprat.cat

Ajuntament del
Prat de Llobregat

